

Список використаних джерел:

1. Key Facts – Facebook's latest news, announcements and media resources diplomacy [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://newsroom.fb.com/Key-Facts>
2. Державна інспекція України з питань праці [Електронний ресурс]. — Режим доступу : <http://www.facebook.com/DPUkraine>

К. е. н., доц. Саєнко Ольга Олександрівна

Луганський національний університет імені Тараса Шевченка, Україна

УДОСКОНАЛЕННЯ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ РОЗВИТКУ РЕГІОНІВ

В УМОВАХ ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЇ УПРАВЛІННЯ ЕКОНОМІКОЮ

З прийняттям незалежності економіка України зазнала суттєвих змін. Глобальні перетворення, в першу чергу, торкнулися територіально-адміністративних одиниць. Здійснювані реформи економіки поки ще не дали істотних позитивних результатів. Іноді складається враження що ситуація навіть погіршилася.

Досить складні умови, для розвитку економіки України, склалися після наслідків світової та вітчизняної кризи. Сьогодні особливо гостро стоять регіонально-економічні проблеми, а саме: величезні регіональні диспропорції; відставання в розвитку промислових, аграрних регіонів; незбалансоване розміщення промислових об'єктів; масова міграція населення; протиріччя між центром і регіоном та ін. Отже, ситуація, що склалася, багато в чому пов'язана з втратою управління в сфері економіки на всіх рівнях. Це, в свою чергу, обумовлено непередбачуваністю реформ, зокрема, недостатнім ступенем розробленості теоретичних засад удосконалення державного регулювання регіонального розвитку в умовах децентралізації управління економікою і нечіткого розподілу повноважень на різних рівнях державного управління.

Причина виникнення більшості кризових ситуацій в українській економіці криється в недооцінці, часто навіть в ігноруванні територіального фактору в економічному розвитку країни. Сьогодні, як ніколи, необхідне переформатування таких економічних відносин між державою та регіонами, які повинні ґрунтуватися на взаємному інтересі та взаємній вигоді, охоплювати як внутрішньо регіональні, так і міжрегіональні зв'язки.

Основні напрями підвищення ефективності механізмів державного регулювання розвитку регіону повинні здійснюватися, передусім, у рамках державних та регіональних цільових програм. Необхідно зазначити, що разом з чітким законодавчим розподілом повноважень, відповідальності та фінансово-економічної бази між загальнодержавним і місцевими рівнями центр ваги у регулюванні соціально-економічним розвитком регіонів має бути перенесений на місцевий рівень.

Соціально-економічний розвиток країни потребує постійного перегляду напрямів трансформації відносин між регіональними та центральними органами влади у сфері управління соціальним розвитком.

Однак, залишаються відкритими наступні питання, які вимагають невідкладного вирішення з боку держави, а саме [1]:

- встановлення нових критеріїв відповідальності керівників органів місцевого самоврядування та розпорядників бюджетних коштів;
- впровадження нових принципів та механізмів взаємовідносин «влада-громадськість» щодо формування програм, механізмів підзвітності та громадського контролю;
- зміна грошового забезпечення регіональних соціальних програм, виходячи із змін функцій щодо забезпечення належного розвитку соціальної сфери регіонів і надання населенню соціальних послуг належної якості;
- покладення обов'язків щодо надання базових медичних та освітніх послуг на регіональну владу.

Список використаних джерел:

1. Прохорова В. В. Механізм державного регулювання розвитку регіону [Електронний ресурс] / В. В. Прохорова // Экономика и управление. – 2012. – № 4. – С. 72–77. – Режим доступу : http://pk.napks.edu.ua/library/compilations_vak/eiu/2012/4/p_72_77.pdf

**Д. е. н., проф. Сазонець Ігор Леонідович,
к. е. н., доц. Валюх Андрій Миколайович**

*Національний університет водного господарства та природокористування,
м. Рівне, Україна*

МЕТОДИЧНІ ПІДХОДИ ДО ОЦІНКИ ОБ'ЄКТІВ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ ПРИ РЕАЛІЗАЦІЇ ДЕРЖАВНИХ ПРОЕКТІВ

Для підвищення ефективності державної інноваційної політики необхідно економічно обґрунтувати кожне управлінське рішення стосовно прийняття і реалізації інноваційних проектів державного масштабу. Для цього, необхідно проводити оцінку об'єктів інтелектуальної власності при реалізації державних інноваційних проектів. При цьому, слід враховувати інтерес усіх зацікавлених – підприємств, органів влади та населення.

Аналіз методичних підходів, що застосовуються для оцінки економічної ефективності об'єктів інтелектуальної власності при реалізації державних проектів показав, що на сьогодні не існує методики, яка б визначала не лише комерційний, а й суспільний ефект для населення і держави в цілому. Все це знижує результативність від реалізації державної інноваційної політики та не забезпечує задовільних темпів економічного зростання країни [1].

Одним із показників, що враховує суспільну економічну ефективність об'єктів інтелектуальної власності при реалізації державних проектів, на нашу думку, може стати граничний індекс виробництва інтелектуальної продукції. Цей показник виявляє варіанти інвестицій в об'єкти інтелектуальної власності, що забезпечують максимальне зростання суспільного добробуту.

Кожний вид інтелектуальної продукції має ряд характеристик, що роблять її суспільно корисною. У продукції виробничого призначення, це такі технічні параметри як швидкість, точність, надійність, довговічність і т.п.

Для продукції такого виду завжди можна виявити, як вищий (вітчизняний і світовий) рівень по будь-якому із цих якостей, так і нижчий рівень, за границею